

Виходить у Львові щодня (крім неділі і свят. свят.) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і Адміністрація: у вулиці Чарнецького ч. 12.

Листа приймають тільки з оплаченою адресою.

Рукописи звертають ся лише на окремі запити і за вложенням оплати поштової.

Рекламацій незачепити вільні від оплати поштової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Підплата у Львові в агенції днівників пасажа Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінції:

на цілий рік К 4-80
на шість місяців „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно „ —40

Одиночне число 2 с
З поштовою пересилкою:

на цілий рік К 10-80
на шість місяців „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно „ —90

Одиночне число 6 с

Додаток до „Газети Львівської“.

Вісті політичні.

(Окружник п. Президента міністрів. — До ситуації. — Південно-африканська війна).

П. Президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішніх видав дня 20 с. м. до начальників всіх краєвих правительств письмо, в котрім вчислено всі головні засади, якими мають руководити ся державні влади в їх урядових об'єктах діланя. Они повинні як найточнійше пильнувати, аби поступоване їх органів було як найспокійнійше і повне такту, як також руководити ся взглядами на добро і потреби населеня; они повинні дальше взяти в власні руки енергійний почин всюди там, де вимагав би сего інтерес держави і людности. Об'єзник поручає вкінці точне виконуване законів, на случай, коли би загрожений був публичний спокій, і домагає ся, аби урядники при виконуваню своїх урядових чинностей не руководили ся личними політичними поглядами.

Ческо-моравські послы до союму і парламенту зберуть ся в Берні дня 1 лютого на нараду в справі теперішньої політичної ситуації і становища, яке мають заняти в виду чехо-німецької мирової конференції. Німецьке людське стороництво повідомив пос. Кайзер, що міністер др. Кербер зобов'язав ся скликати парламент на день 20 лютого. На засіданю сего ж стороництва зложив пос. Праде справозданє зі своїх переговорів, ведених з др. Кербером, почім вивязала ся широка дебата. Lidove Noviny, орган пос. Страньского доносить з Відня, що на случай безплотности мирової конференції буде скликаний парламент, котрому

буде предложений проєкт явкового закона. Колиб і сей проєкт відкинено, в такому случаю правительство розвяже парламент і засисне часово конституцію. В цілі виготовленя нової конституції, скликана буде палата панів, котрої число буде помножене делегатами соймів. Ті збори уложать новею, після котрої збереть ся новий парламент, аложенний з 354 членів, з котрих половину вишлять сойми, а друга буде вибрана загальним виборчим правом. — Ческа більша посидість вислала на мирову конференцію гр. Пальфі, зн. Фридерика Шварценберга і гр. Букоа. Она видала також комунікат, в котрім каже, що є готова доложити заходів, щоби довести до порозуміння між народами, замешкуючими Чехи і Мораву, і вірить, що ці заходи, ведучи до рівноуправненя, будуть винчані успіхом для щастя і добра так держави, як і інтересованих країв.

Генерал Буллер повідомив войска генерала Уоррена, що королева веліла висказати їм подяку. Між иншими сказано там: „Мушу висказати войскам мое признанє за їх поставу в посліднім тяжким тиждни та за їх витривалість підчас тяжких походів“. При тій нагоді виголосив ген. Буллер промову до войска, в котрій зазначив, що не повинні гадати, немов би їх уступленє з попередних становищ принесло яку шкоду а всі їх труди були безхосенні. Противно він Буллер, гадав, що войска найшли дорогу до Ледісмиту та що найдалше за тиждень там будуть. — З табору Буллера в Спірманскамп доносять: В хвили, коли англійська піхота дня 24 січня опинила ся в дорогому окупленім становищах на Спіонекопі, розпочав неприятель такий страшенний огонь, що буквально засипував єї гранатами. Приказ до відвороту видано в ночи. Страти англійські були тяж-

кі і тому служба савітарна була занята цілий день зношенем ранених з горбка. Під днем 28 січня доносять з Спірманскамп, що саме тоді, коли войска Уоррена перейшли щасливо на полудневий берег Тугелі, розпочали Бури стріляти з гармат на англійський понтоновий міст, однак не вдіяли єму ніякої шкоди.

Новинки.

Львів дня 1-го лютого 1900.

Редакція і адміністрація „Народної Часописи“ містять ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oi“ в камениці ч. 12 улица Чарнецького на II-ім поверсі і туди треба адресувати всякі письма.

— На лютий заповідає Фальб ва першу половину погоду, потім мають унасти великі сніги. Друга половина лютого буде невевна. Падаєт буде на череміну дощ і сніг. Критичний день буде 14 лютий.

— До заповідженого страйку друкарських складачів поки-що не прийде. Справу віддано до порішеня мировому суду у Відні, а складачі мають явити ся в поведілок, як в перший день заповідженого страйку до роботи.

— Читальня „Пресвіті“ в Монастири під Ярославом устроєне аматорське представленє: „Не жартуї з серцем“ і „Правда все горю“ образ в житя народу ві співами в 4 актах. Представленє відбуде ся дня 4 лютого с. р. в сали місцевої школи.

ЗАДАТОК.

(З польского — Юл. Лентовского).

(Дальше).

— Знаю, що они виперли ся — говорила дальше мати, притулюючи ся сильнійше до сина — ми не мали всіх доказів в порядку по смерти відця... знаю! Але однак всі говорили, що можна би тих вісім тисячів доказувати письмами і документами, які маємо і можна би щось від тих людей витиснути...

Знов почувала на своїй груди як син задрожав.

— Знаю — говорила дальше — що ти отім не любиш слухати... Коли заперечают, то нехай їм то вийде на добре — так ти сказав... І бачиш, я тоді послухала тебе, дитинко, хоч тут ішло о ціле наше майно... я послухала, хоч ти ман тоді ледве сімнайцять літ... А все таки послухала!.. І ти обіцяв мені тоді ніколи зі мною не розставати ся і з кождим днем мене більше любити.

Знов хвилю тихо плакала.

— Але нині — промовила знов — нині... коли нам так чим раз гірше... коли... коли — почала заїкувати ся і знов потік сльоз поплив по єї вибліднім лицю. — Нині — скінчила по хвили — я то чую, дало би ся з того щось

відобрати. Поговорім про те раз поважно, прошу тебе.

Она добре его знала, знала, який він упертий в своїх постановах, який постійний в своїх гадках і любови, тому надіяла ся по тих словах бодай якого нового дрозненя з его сторони.

Однак він вже цілком не задрожав — не слухав єї — не бачив єї кровавих сльоз — материних. Вдивившись перед себе, з головою опертою о поруче кавалки, занятий видко якоюсь навіть блаженною гадкою, усміхав ся до неї радістно.

— Маю раду — скрикнув вкінці, немов в яким блаженнім сні, витягаючи руку перед себе. — Скінчить ся наша біда. Маю раду!.. Боже, що я ще доси вагував ся!.. По що! на що? Коли в тім і спокій і щастє а може навіть світла будучність.

Мати поглянула на него великими, затревоженими очима,

— О чім ти гадав, Никольцю? — спитала.

— Нічого, нічого — відповів вминаючи. — Пустє, ті Заврочинські! Маю щось ліпшого, скоршого! — Маю!

А видячи все тревожний погляд матери, додав:

— Але до завтра, то ще при мні лишить ся. Лиш до завтра, добре? Атьже ви, мати, знате мене... отже мусите мені вірити... Добре?

Не ждучи на відповідь матери, увільнив ся лагідно з єї обіймів.

— А тепер — сказав вертаючи — їсти, їсти! Мамо я голодний... і ви... о, не заперайте ся. Голод перший. О так, я нині заслужив на вечерю!

І видаючи ся до кухні, крикнув:

— Михайлихо!

Стара не чула нині всього, бо єї жалє дуже розібрав і приглушив, чула лиш, що тут вже дуже зле з тими людьми. Тому вийшла понура, тиха і щиро засумована.

— Я тут, чую! — відповіла обтираючи заплакані очі.

Він, стаючи перед нею, відозвав ся весело:

— Скопте-но тепер вже на правду по яке м'ясо... може би якої доброї шинки, сардельків... щось такого.

Витягнув зелений паперець.

— Або ні! — додав, коли побачив, що старій тепер не спішить ся — сам побіжу, то найліпше! Бо й ліпше виберу і скорше верну.

І вхопив за шапку.

Дармо хотіла мати здержувати его. Лиш поцілував єї і вибіг як стріла.

Що то молоде!.. вернув за які три мінути, може за пять, але певнійше за три — гадала Михайлихо — а чого не приніс! Всякої всячини!

— Яка та вечера була тоді весела, що

— З Равщини пишуть нам: Загальні збори читальні „Просвіти“ і крамниці в Махнові за рік 1899 відбули ся сими днями в присутності 139 членів. Заки приступлено до порядку денного, повітано милого гостя о. Мод. Горняцького, котрого одноголосно за заслуги для Махнева іменовано першим почетним членом читальні Махнівської. Відтак здав справоздане секретар, з котрого довідались ми, що в читальні відбували ся кілька разів наради майже щомісяця, були вечерки музикально-декламаторські а також і представлення аматорські. Присутні прийняли справоздане до відомості і ухвалили, щоби від тепер точно в неділю по 1-ім кожного місяця оден з заслужників Голови (з причини слабости тогож) скликавав Виділ на нараду. Також по кожнім вечерку або представленню в найближшу неділю мають зібратися члени виділу і справоздане в протоколі списати. Прийнято до відомості, що читальня перенесла ся до обширної комнати в церковнім домі за позволеннем о. пароха. В домі тім гонтами критім, єсть комната осібно для оркестри і хору, котрий утримує ся під управою півця церковного Гр. Перетятка, а також поміщена там і вірцево уряджена, заосмотрена вудильною, магазином і мурованою пивницею крамниця і трафіка, котрі несуть чистого річного доходу около 600 алр. (докладного справоздани дирекція крамниці ще не предложала). Тепер здав справу каснер, з чого оказало ся, що читальня має довгу 19 алр. і 13 кр. а то з причлви, що добудовано другу комнату при читальни. Бібліотекар здав справу з руху читани книжок. Бібліотека має тепер 319 книжок. З чаю було чистого доходу 18 алр. 93 кр. Всі справозданні прийнято до відомості і уділено виділові абсолютну торію. Відтак приступлено до вибору нового виділу. Вибрано: Головою о. пароха К. Кузяка, котрого з причини его слабости будуть заступати. Першим заступником голови Ілька Мишишина, другим Дмитра Боднара, секретарем Григорія Перетятка, каснером Стефана Сича, першим бібліотекарем Дмитра Чернобая, другим Ваат. Боднара, першим господарем читальні Луца Брагійка, другим Василя Дмитрушка, надзирагелями порядку Грива Зарічного, Овишка Труша і Семка Гайдука, а господарем від чаю Михайла Вітишина. Ухвалено ще, щоби газети були все в читальні і щоби менше було забав а більше читаня. Многогостетством в честь Цісаря закінчено засідане, о. *Курмилій Кузик*, голова. — *Григорій Перетятко*, каснер.

— Закупно землі. Дня 23. і 24. січня сего року закупило 47 газдів з Березова вижного і

вижного, з Ісаса, Задуча, Коршова, Шешор, Ключева, Пилип, Текучи, Пекурави, Брустур. Лючи і Трача 300 моргів ґрунту — ролі від п. Ів. Кадор в Трачи, в місцевости Глибока та платили за один морг по 260 Кор. (130 алр.).

Купно і парцеляцію переводив адвокат львівський і директор банку парцеляційного др. Дескур, а коломийський нотар п. Бронислав Натгорський робив контракти і інгабулював на власність купивших.

— Огні. Дня 19 с. м. вибухнув в Руданцях повіта львівського огонь в стадолі господаря Івана Смаги і знищив хату і господарські будинки разом зі всіма знаряддями господарськими. Згоріла також стодала Марії Баргош з запасами абіжа. Іван Смага потерпів шкоду на 1212 корон, обезпечену на 500 корон, а Марія Баргош на 484 корон необезпечену. Огонь підложив Василь Баран з Руданець, караний 5-місячним арештом за крадіж. Йандармерія арештувала цалія і відставила до суду карного. — В Межиріччю коло Устя Зеленого вибухнув дня 17 с. м. в ночи огонь в стайні двірській власности Саламона і Шулима Держефельдів. Внаслідок того згоріли дві стайні, знаряддя господарські, 25 штук рогатої худоби, 4 коні і 2 корови Марії Гольдгабера. Загальна необезпечена шкода доходить до 7260 К. Підозріного о підпалене жидка Фалека Нанпе з Рожнева арештовано і відставлено до суду в Монастирських. — В Боднарці, повіта горлицького згоріла дня 1-го січня церкв враз з цілим інвентарем. Огонь займив ся від искри запущеної з кадилниці підчас богослуженя. Церкв була обезпечена на 2225 алр.

— Пригоди з оружьем. З Тернополя доносять, що на ловах в Дубняках тернопільській прокуратор п. Фабрі вистрілив собі случайно в ногу. Ногу треба було відтяти, але недужий помер на зажажене крови. — Четирнайцятьлітній син п. Д. а Заболотова, скориставши з відъуду старших осіб, зайшов до комнати вітця і тут почав бавити ся рушницю. Рушниця була на нещасте набита і вистрілила, а набій розторочив хлопцеві ногу понизше коліна. Нещастному відтяти ногу.

— Замерз. В ночи на 25 січня заблукав ся на берегу Прута в Корничи, повіта коломийського, паний тамошний селянин Іван Гаврялюк, літ около 35 і замерз на місці.

— В гостині у трансвальського президента. Один Німець що недавпо тому був в гостині у славного нині президента трансвальської республіки Павла Крігера, так описує ту гостину: Поминувши то, що президент уважає кожного чужинця за

шпігуна свого смертельного ворога Сесіля Родеса, не говорить він ані по німецьки, ані по англійськи, ані по французьки, ані навіть по голландськи, лиш по буреки. Отже треба конче товмача. Его малий домок на однім поверх стоїть при улици Церковній і виглядав як би вигідний двіроч. При вході знаходять ся два мармурові льви, дарунок якогось Американця, і стоять чотири трансвальські борці в білих цюкельгавбах, в чоботах з колявами і з добутими шаблями. Час прийнята єсть — слухайте і дивуйте ся — межі 4 а 6 години рано. Голова трансвальської держави лягає о 7-ій год. вечером спати а встає о 3 год. рано. Отже о 5 год. рано вибрали ся ми в гостину до „вуйка Павла“ — так називають Бури свого президента — під проводом члена ради народної Форстера, котрий уміє не лиш по англійськи, але навіть трохи і по німецьки. Зі мною було ще трох панів, два адвокати і один Німець п. К. Тогі три Бури зовсім не убрали ся, лиш пішли в тім, в чім ходять що дня, навіть рукавичок не убрали на руки. Я зразу хотів взяти на себе новісенський фрак, але мені сказали, що я би тим виставив себе лиш на посміховище; отже я пішов лиш у звичайнім довгим сурдугі Пап К., мужчина високого росту, був цілий сиво убраний. В своїм довгим сивім сурдугі і сивім циліндрі не конче виглядав на Німця. Прийняте було комічне. Вуйко Павло, що сидів в однім куті просторої комнати, не відзивав ся ані словом. Оглянувши пана К. через хилячку від голови аж до стіп, спитав він нараз свого приятеля Форстера: *Wie ist die Keel?* (Хто сей чоловік?) Коли ему сказали, що то Німець, він відповів на то по буреки: Він мені скорше виглядає на такого, що як коли б прийшов від мого приятеля Родеса. (А треба тут додати, що президент Крігер а Англієць Сесіль Родес смертельні собі ворога і Крігер в кожнім чужинці вітриє Родесового шпігуна). По сім слав президент дуже сердечний і авдиенция тревала цілу годяну. Сала для прийнятій єсть, як сказано, дуже простора. Меблі в ній суть прості. На стіні висить натуральної величини образ пана дому. Вуйко Павло сидів на широкім кріслі і курив заедно люльку з коротким цибухом. На малім столічку коло него стояла споре велика фліжанка з кавою, котру він від часу до часу попивав. Володітель Трансвалю дістає річно 192.000 Кор. платні і 7.200 Кор. „на каву“, щоби міг приймати своїх гостей кавою. Але авчійно мусять гості дивити ся, як пан президент сам пє каву. — Десьть далеко від крісла стояла мала сільовачка, з котрої вуйко Павло робить як найчастійше ужиток і то ціляв так зручно, що нікто

і її, Михайлисі, велів молодий пан сісти в комнати — хоч не при столі — і докладав їй заедно чогось — Боже праведний!

А кілька той добрий син націлував ся матір по руках і колінах!... Такого веселого вечера Михайлиха не памятає в житю — а хочби мала ще оден такий прожити — не хоче за ніщо в сьвітї.

На другий день „пан Никольцо“, вже цілком спокійний, якийсь позажнійший як авчійно, але до того й лагідний, виходячи рано з дому, шепнув до неї в кухні:

— Прошу вас, зробить порядний обід на четверту. А перед тим на снідане для мамі доброї шоколяди... мама то любить!... Лише купіть щось доброго — і віткнув їй в руку зелений паперець.

А відтак, немов би ще нагадав ся, додав: — А обід порядний... бо буду їсти як вовк!

Як вчера він так нині мати видко зачула его слова з комнати, бо відхиливши двері до кухні, поглянула на него віжним, наляканним поглядом, в котрім він вичитав немов питане: „Що хочеш зробити?“

Аби єї успокоїти, прискочив до неї чим скорше.

— Мамо — просив, цілуючи їй руки — мої солоденькі, віртеж мені вже раз!... Я вже не дитина, знаю, що роблю... Лиш спокійно! Скінчила ся вже наша біда, побачите, мамуню.

І не даючи їй прийти до слова вибіг до сінній.

Довго не було его видко. Обід ждав дармо о третій... Дармо також намавляла Михайлиха паню, аби їла сама не ждучи на сина. Вдова навіть слухати о тім не хотіла і все повтаряла:

— Він верне, лиш що его не видати.

Однако минула ще година і аж тоді величезне здивоване викликало між зібраними в сіннях мешканцями дому, коли заїхав двокинний повіз, в котрім сидів той ученик з множеством різних пакунків і навіть не ждучи на задержане коний, вискочив і побіг на гору.

Визник видко був вже з гори запалаченій, бо також не ждав, а міркуючи, що не наверне на вузькій улици, пігнав кіньми дальше.

Тимчасом там на горі Никольцо цілував вже матір по руках.

— Я трохи спізнив ся, перепрашаю вас, мамо... не міг скорше упорати ся... Михайлино — додав — обід а живо!

На заставленім вже столі лежали два накритія і стара служниця, бажаючи нині похвалити ся своєю штукою, почала розливати на два тарелі ракову зупу.

— Що? — спитав молодой чоловік — то мама доси ждала на мене?... Боже... Але їдзьмо — додав. — То вже послідний раз спізняю ся.

І нараз, задержуючи в половині дороги піднесену до уст ложку, встав нагле від стола, немов би собі щось пригадав і побіг до кухні, де лишив був свої пакунки.

— Правда! — говорив, вертаючи по хвилі з чаркою і обвиненою папером фляшкою. — Правда, бо мама не знають. Зараз все розповім.

І отвираючи фляшку, почав оповідати, що нині стрітив ся з доктором Городецьким, тим самим старим знакомим, що був визваний до вітця, але не міг его вже уратувати і лиш примкнув ему очи. Доктор випитував ся о всьом... як їм веде ся... обіцяв навіть, що завтра під вечер загляне до них... Видко утішив ся з тої стрічі.

— А знаєте мамо? — додав. — Перше

питане доктора було: чи ви все ще пете то вино з хіною? Отже я, коли міг собі вже дозволити на то, купив зараз фляшку. Мусите відшнї почати пити его на ново... по чарці перед кожним їдженем... Прошу!

Налив чарку, стоячу перед тарелем матери і видко вдоволений з себе, почав скоро їсти вистигаючи вже зупу.

— Дуже добра! — похвалив.

Аж коли кінчив послідну ложку і ще додав ракову ніжку, підніс очи на матір, що не ткнула доси на страву і сиділа при столі непорушна, холодна з очима спущеними до землі і вже пованими сльоз.

— Мамо! — відозвав ся з легким доктором.

Не було і тепер ніякої відповіді, лише спущені повіки чим раз більше набирали сльоз під собою.

Добре то видів і аж тепер зрозумів, що то визволене зпід опіки матери, на що нині перший раз дозволив собі, надто завернуло ему голову.

Атже доси все старали ся обоє відгадувати майже свої думки, випереджувати бажання, доповідати недосказані слова. І він, він сам, що вже рано своєю скритостію міг викликати в ній підозріне, мучив єї тепер ще тим, що не пильно ему було оповісти їй о всьом! Та загадочність і певність себе видавали ся ему там, поза домом, а навіть і тут ще перед хвилею — чимсь так добрим, великим, мужеским! І може би то було навіть добре, але не з нею, не з матерію, що вже тепер в его причини трохи не плаче — так з его причини!

— Як він міг так зробити?... Як міг так забути ся?

би не повірив. Я знав — кінчить наш Німець — вже давно, що з Бурів знамениті стрільці; але такої зручності в пльованню я не уважав за можливу.

— Пług на війні. Ніхто не думав, щоби пług, символ мира міг бути ужитий на війні Тимчасом в теперішній війні між Англією в Трансваалем уживають Англичани парових пługів Фовлера до тягнення т. зв. криючих робіт. Такий пług викидає снігу $1\frac{1}{4}$ метра глибоку зі швидкістю $1\frac{1}{2}$ кілометра на годину. Формуючи рівночасно охорошуваний вал, за котрим стрільці можуть займати знамениті позиції. Недавно спроведжено на терен війни такі два нові плузи,

— Віче органістів і дяків відбувалося передвчора у Львові в приміщенні тов. „Jedność“. У вічу взяло участь до двіста учасників. Головою зборів вибрано руского священника о. Йос. Кисілевського з Рошневца під Станиславом, заступниками були: Фляша органіст з Кракова і Полотнюк управитель хору рускої катедрі з Станиславова. Комісія виконуюча подала справоздання. П. Євоним Лудик з Rusch-y katolick ого реферував справу стабілізації органістів, а делегат на з'їзд органістів у Відні Фляша здав справу з того з'їзду. П. Полотнюк підніс ширі заходи руских Ординариятів для подолання дяківської долі. Ухвалено в тій справі вислати до всіх Ординариятів петицію. Квестія органістівсько-дяківська від 1867 року, т. є. від коли дяки і органісти втратили функцію учителів народних, стала ся справою внутрішньою дочичного віроісповідання, правительством до сего не мішає. Отже доля органістів і дяків залежить виключно від парохів. Ухвалено на вічу в тім напрямі різні резолюції і передано їх виконуючій комісії, до котрої увійшов і пан Лудик. Народи закінчено відспіванем „многолітствій“ присутнім достоянням, а відтак дуже гармонійно пісню „Мир вам братя“. Вечером гівечники були в театрі, діставши на представлене білети даром. Безплатне уміщене в готели дав позамісцевим членам віча радний міста п. Янович, властитель готелю „Метрополь“.

— Порізани сукні. Французка артистка театральна пані Режан (Rejane), чи радше її дорогі сукні стали ся (ими днями жертвою великої злоби. Коли она з гостинних виступів в Монте Карльо вернула до Парижа, чекала її тут при розпаковуванню річий дуже немила несподіванка. Ледви що служниця отворила

І ті всі гадки аж тепер обудили ся в его мозку.

Приголомшений тою гадкою положив ложку на таріаль, обіг скоро довкола стола і кинув ся до колий матери.

— Мамо — відозвав ся складаючи руки на її колінах. — Дорогі мамо: Ажте ви самі повторили мені нераз ті французкі стихи, що і найкрасша розка калічить часом свої власні листки колючками при сильнім вихрі. Так і я ниці вас калічу! Ажте говорю о всім, лише не о тім, на що ви здете, на що мусите бути такі цікаві.

Закрив очі руками, немов би хотів обтерти слези і не встаючи говорив дальше:

— Ах, мамо, який я злий! — і розплакав ся, але рівночасно на лиці матери проявив ся щасливий усміх.

Ах так, якраз то всео мала сама на гадці... Якраз то лиш хотіла ему сказати — пригадати... То він знов розумів її, відгадував?... то нічо не змінило ся між ними?

Добрий, любий син!
Обіймила голову сина обома руками і цілуючи его в чоло почала дивитись ему просто в очи.

— Будь добрий для мене до кінця! — просила. — Не здержуй ні на хвилию тої вісти, яку я чую на твоїх устах, а яка мене мучить... Яким світлом міг ти нині дозволити собі на ті видатки?... Що значили твої вчерашні слова? Скажи мені то всео одним словом, як можеш, скажи як найкоротше, бо моя непевність то мука... велика мука!

Вхопив її руку і притиснув до уст.
— Маусю! — відповів. — Я не зробив нічого злого... От, послухайте. Я лиш використав моє знане чотирох язиків... Використав мої відносини. Я давно знав, що в однім з най-

перший куфер, як наробила крику а на то надбігла її пані. Показало ся, що її костюмові сукні були від гори аж до споду порізани на довгі кусні як би бритвою, а відтак посіплювані шпильками як би на то, щоби не борзо можна пізнати, що сукні порізани. Паню Режан взяла страшна злість і она отворила власними руками другий куфер, в котрім були ще дорожші сукні — дивить ся, а то і в тім куфрі всі сукні порізани так само. Лиш самі її другі сукні представляли вартість 20.000 франків. Пані Режан не без причини каже, що такої злоби могла допустити ся хіба лиш якась женщина; але хто і де она годі знати. Слідством в сій загадочній справі заняла ся поліція.

— Ізза дівчини. Ой тої женщины! Через Єву пішов Адам в рай. Через Спартанку Єлену Троя пропала, а через Італіянку панну Сильвію Гемелі мало що не прийшло семи днями до дипломатичної війни межі Італією а Туреччиною. Панна Гемелі дістала ся до турецького гарему, здав ся, зовсім не примусово, а батько тої панни, не хотів на то пристати, щоби его донька стала Туркинею і через італіянську амбасаду в Константинополі зажадав віддани доньки. Справа так була заострилася ся, що аж грозила зірванем дипломатичних зносин межі обома державами. Справою сею займала ся оногда аж турецка рада міністрів а міністер справедливости сказав, що він не дозволив випущення панни Гемелі, позаяк она після турецького права єсть вже повнолітньою і перейшла на турецьку віру. Італіянська амбасада не хотіла ся на то згодити доказуючи, що дівчина єсть італіянською підданою а ддятого і ще малолітньою та стоячою під власттю свого батька. Справа як сказано була дуже заострилася і італіянський амбасадор послідний раз ходив в сій справі до турецьких властей. Отже справу загадженено так, що власти турецькі остаточно наказали випустити панну Гемелі.

Штука, наука і література.

— Стінний календар видадо „Руске Товариство Педагогічне“ у Львові і продає его по ціні 15 кр. або 30 сотиків. Календар сей мож-

перших банків, де директором єсть вуйко Ромка, опорожнена добра посада, для котрої банк не може дібрати собі чоловіка і все зміняє людей.

— Він сам, той директор, коли почув раз як я говорив по французки в сестрою Ромка і коли відтак довідав ся, що я умію і по англійски, сказав до мене: „Скінчіть-но права, то я дам вам таку посаду, якої при ніякій адвокатурі не діждете ся“.

Мати слухала тих слів з напруженем не спускаючи очий з лица сина. Однак якась гадка видко проявилась в ній, бо її лице знов насупило ся і она спитала:

— Алеж ти ще не скінчив прав? Скінчиш їх аж за рік.

Він відчув її тревогу.

— Що з того? — відповів якомсь тихійше. — Можу їх кожної хвили докінчити... по році... по двох...

І немов побоюючись, аби мати не перебила его яким новим питанням, почав говорити скоро:

— Я пригадав собі вчора о тім... Пішов нині до него, до бюро і сказав коротко: „Прав вже тепер не можу докінчити, але возьму яку небудь посаду“... Він підійшов тоді до столика і виймаючи звідтам три сотки, сказав: „Якраз мусите їх докінчити, а ось „задаток“ на наше пізнійше товаришование!“ — і почав мені ті гроші сунути в руку. — Ах, мамо, мамо!

В его послідних словах чути було плач і він скоро протер очи долонню.

(Дальше буде)

на прибити або приліпити на стіну і мати з него велику вигоду, бо можна кожної хвили подивити ся і знати, яке коли припадає свято руске або латинське а хоч би й жидівське, а крім того має ся ще під рукою і скалю стемплену. Календар сей повинні би наші люди розкупити не лиш для власної вигоди, але й для того, щоби піддержати се товариство, котре власними силами удержує виділову школу дівочу, бурсу для синів учительських, два інтернати, та видає „Учителя“, „Дзвінок“ і „Бібліотеку“. Хто би хотів стати членом сего товариства потребує зложити лиш 1 Корону (50 кр.) вписового і 1 Корону річної вкладки.

Курс львівський.

Дня 10-ого січня 1899.	пла- тять		жа- дають	
	К. с.	К. с.	К. с.	К. с.
I. Акції за штуку				
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	175—	—	185—	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	—	—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	147·50	—	142·75	—
Акції гарбарні Рясів	—	—	85—	—
Акції фабр. Липинського в Сяноку	95—	—	100—	—
II. Листи заставні за 100 зр.				
Банку гіпот. $\frac{4}{100}$ корон	98—	—	98·70	—
Банку гіпот. $\frac{5}{100}$ преміюв	109—	—	109·70	—
Банку гіпот. $\frac{4\frac{1}{2}}{100}$	98—	—	98·70	—
$\frac{4\frac{1}{2}}{100}$ листи застав. Банку краєв.	99·60	—	100·30	—
$\frac{4}{100}$ листи застав. Банку краєв.	95·60	—	96·30	—
Листи застав. Тов. кред. $\frac{4}{100}$	95·50	—	96·20	—
„ „ $\frac{4}{100}$ льос. в 41 літ.	95·50	—	94·70	—
„ „ $\frac{4}{100}$ льос. в 56 літ.	92·60	—	95·20	—
III. Обліги за 100 зр.				
Пропінаційні гал.	97—	—	97·70	—
Обліги ком. Банку кр. $\frac{5}{100}$ II ем.	100·30	—	101—	—
„ „ „ $\frac{4\frac{1}{2}}{100}$	100—	—	101—	—
Зеліз. льокаль. „ $\frac{4}{100}$ по 200 кор.	95—	—	95·70	—
Позичка краєв. з 1873 по $\frac{6}{100}$	103—	—	—	—
„ „ $\frac{4}{100}$ по 200 кор.	94·30	—	95—	—
„ м. Львова $\frac{4}{100}$ по 200 кор.	91·10	—	91·80	—
IV. Льоси.				
Міста Кракова	55·25	—	57·25	—
Міста Станиславова	116—	—	—	—
Австр. червон. хреста	42·60	—	43·60	—
Угорскі черв. хреста	22·50	—	23·50	—
Італ. черв. хреста	22—	—	25—	—
Архієп. Рудольфа	59—	—	61—	—
Базиліка	13·50	—	14·20	—
Joszif	7—	—	8·40	—
Сербскі табаківі	—	—	—	—
V. Монети.				
Дукат цісарский	11·35	—	11·45	—
Рубель паперовий	2·54	—	2·56	—
100 марок німецьких	117·70	—	118·30	—
Доляр америк.	4·80	—	5·00	—

ТЕЛЕГРАНИ.

Прага 1 лютого. Помимо резнівації дра Серба, ухвалили Старочехи поставити его кандидатуру на бурмістра міста Праги. Вибір відбуде ся в суботу.

Льондон 1 лютого. Правительство приказало вислати дальших 5000 людей індійського войска до полудневої Африки.

Претория 1 лютого. Урядово доносять, що страти Бурів в битві під Спіонекіном виносять 53 убитих і 120 ранених.

Опава 1 лютого. Положене в округах обнятих страйком погіршило ся. Загалом страйкує в чешко-моравскім окрузі 28.000 робітників.

Берлин 1 лютого. Др. Лейде виїздить звіден до Петербурга.

За редакцію відповідає: Адам Краховецкий.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиція
WARSH. TYGODNIKA ILLUSTR.

находиться
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Агенція дневників і оголошень
приймає також
пренумерату і оголошення до *Warszawsk-ogo Tygodnika Illustr.*

Інсерати

(„оповіщення пресою“) до „Газети Львівської“, „Народної Часописи“, і всіх інших часописів приймає виключно ново отворена „Агенція дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенція си приймає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Ново отворена

**Агенція дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.**

приймає

ОГОЛОШЕННЯ

до всіх дневників
по цінах оригінальних.

До

„Народної Часописи“ і „Газети Львівської“
можуть прийняти авонем виключно лиш ся Агенція.

ПОБІЛЬШЕННЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В пасарту.

Ціна за портрет величини 37x45 см. разом з портретом і опакованем **5 зр. 10 нр.**, в хороших рамах **9 зр. 60 нр.** (аж до 5-тьох клгр. франко).

Замовлення приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краєві і заграничні.